

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

14. února 2008*

Ve věci C-244/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Landgericht Koblenz (Německo) ze dne 25. dubna 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 31. května 2006, v řízení

Dynamic Medien Vertriebs GmbH

proti

Avides Media AG,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas (zpravodaj), předseda senátu, U. Löhmus, J. Klučka, A. Ó Caoimh a P. Lindh, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: P. Mengozzi,
vedoucí soudní kanceláře: J. Swedenborg, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. května 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Dynamic Medien Vertriebs GmbH W. Konradem a F. Weberem, Rechtsanwälte,

- za Avides Media AG C. Grauem, Rechtsanwalt,

- za německou vládu M. Lummou a C. Blaschkem, jakož i C. Schulze-Bahr, jako zmocněnci,

- za Irsko D. O'Haganem, jako zmocněncem, ve spolupráci s P. McGarrym, BL,

- za vládu Spojeného království V. Jackson, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s M. Hoskinsem, barrister,

– za Komisi Evropských společenství B. Schimou, jako zmocněncem,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 13. září 2007,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 28 ES a 30 ES, jakož i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Dynamic Medien Vertriebs GmbH (dále jen „Dynamic Medien“) a Avides Media AG (dále jen „Avides Media“), dvěma společnostmi podle německého práva, v souvislosti s prodejem nosičů s videozáznamy společností Avides Media v Německu a formou zásilkového prodeje prostřednictvím internetu, a to nosičů s videozáznamy pocházejících ze Spojeného království, které nebyly podrobeny kontrole a klasifikaci ze strany vyššího regionálního orgánu nebo vnitrostátní dobrovolné samoregulační instituce pro účely ochrany nezletilých a nebyly tímto orgánem nebo institucí opatřeny údajem o věku, od něhož je povoleno se na tyto nosiče s videozáznamy dívat.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 3 Podle čl. 1 odst. 1 směrnice 2000/31 je cílem této směrnice přispět k řádnému fungování vnitřního trhu tím, že zajistí volný pohyb služeb informační společnosti mezi členskými státy.
- 4 Článek 2 písm. h) uvedené směrnice definuje pojem „koordinovaná oblast“ jako „požadavky stanovené právními řády členských států pro poskytovatele služeb informační společnosti nebo pro služby informační společnosti, bez ohledu na to, zda mají obecnou povahu či zda byly pro ně zvláště určené“.
- 5 V uvedeném čl. 2 písm. h) bodě ii) je upřesněno, že koordinovaná oblast nezahrnuje požadavky na zboží jako takové ani požadavky na doručování zboží. Pokud jde o požadavky na zboží, dvacátý první bod odůvodnění směrnice 2000/31 zmiňuje bezpečnostní normy, povinnosti týkající se označování a odpovědnost za zboží.
- 6 Článek 3 odst. 2 téže směrnice stanoví, že členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu. Odstavec 4 téhož článku 3 nicméně stanoví, že uvedené státy mohou pro určitou službu informační společnosti přijmout nezbytná opatření

z důvodů veřejného pořádku, zejména ochrany nezletilých, a ochrany veřejného zdraví a spotřebitelů.

- 7 Předmětem směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku (Úř. věst. L 144, s. 19; Zvl. vyd. 15/03, s. 319) je podle jejího článku 1 sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se smluv mezi spotřebiteli a dodavateli uzavřených na dálku.

Vnitrostátní právní úprava

- 8 Ustanovení § 1 odst. 4 zákona na ochranu nezletilých (Jugendschutzgesetz), ze dne 23. července 2002 (BGBl. 2002 I, s. 2730), definuje zásilkový prodej jako „každý úplatný úkon uskutečněný prostřednictvím objednávky a dodání zboží poštou nebo elektronicky, aniž by došlo k osobnímu kontaktu mezi dodavatelem a kupujícím nebo aniž by bylo zaručeno, prostřednictvím technických nebo jiných opatření, že zásilka nebude dodána dětem nebo dospívajícím“.
- 9 Ustanovení § 12 odst. 1 zákona na ochranu nezletilých stanoví, že nahrané videokazety a jiné nosiče přenosných údajů s filmy nebo hrami, které mohou být reprodukovány nebo přehrávány na obrazovce (obrazové nosiče) mohou být veřejně dostupné dítěti nebo dospívajícímu pouze tehdy, pokud byly programy schváleny pro jejich věkovou skupinu a označeny vrchním úřadem spolkové země nebo dobrovolnou

samoregulační institucí v rámci postupu podle § 14 odst. 6 téhož zákona nebo pokud se jedná o programy informačního charakteru, vzdělávací a vyučovací programy, které byly dodavatelem označeny jako „informační program“ nebo „vzdělávací program“.

- 10 Odstavec 3 uvedeného § 12 stanoví, že „obrazové nosiče, které vrchní úřad spolkové země nebo dobrovolná samoregulační instituce neoznačily nebo opatřily údajem ‚nezletilým zakázáno‘ ve smyslu § 14 odst. 2 v rámci postupu podle § 14 odst. 6, nebo které nebyly označeny dodavatelem ve smyslu § 14 odst. 7, nemohou

1. být nabízeny, prodávány nebo být jiným způsobem zpřístupněny dítěti nebo dospívajícímu,
2. být nabízeny nebo prodávány v maloobchodech mimo obchody, ve stáncích nebo jiných prodejních místech, kam zákazníci obvykle nevcházejí, nebo formou zásilkového obchodu“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 11 Avides Media prodává audio a videonosiče formou zásilkového obchodu prostřednictvím své internetové stránky a platformy elektronického obchodu.

- 12 Spor v původním řízení se týká dovozu japonských animovaných filmů zvaných „anime“ ve verzi na DVD nebo na vidokazetě touto společností ze Spojeného království do Německa. Tyto filmy byly před dovozem podrobeny kontrole ze strany British Board of Film Classification (britská komise pro klasifikaci filmů, dále jen „BBFC“). Tato komise za použití platných ustanovení na ochranu nezletilých ve Spojeném království přezkoumala, pro jaké publikum jsou tyto nosiče s videozáznamy určeny, a zařadila je do kategorie „zakázáno pro mládež do patnácti let“. Tyto nosiče s videozáznamy nesou etiketu BBFC uvádějící, že se na ně mohou dívat dospívající ve věku nejméně 15 let nebo starší.
- 13 Dynamic Medien, která je konkurentkou Avides Media, zahájila řízení o předběžném opatření před Landgericht Koblenz (zemský soud v Koblenzi), směřující k tomu, aby byl Avides Media zakázán prodej těchto nosičů s videozáznamy. Podle ní zákon na ochranu nezletilých zakazuje zásilkový prodej nosičů s videozáznamy, které nebyly v Německu podrobeny kontrole podle tohoto zákona a nebyly opatřeny údajem o věku, od něhož je povoleno se na ně dívat, vyplývajícím z rozhodnutí o klasifikaci vydaného vyšším regionálním orgánem nebo vnitrostátní dobrovolnou samoregulační institucí (dále jen „příslušným orgánem“).
- 14 Rozhodnutím ze dne 8. června 2004 uvedený soud usoudil, že zásilkový prodej nosičů s videozáznamy opatřených pouze údajem o věkové hranici stanovené BBFC je v rozporu s ustanoveními zákona na ochranu nezletilých a představuje protisoutěžní chování. Dne 21. prosince 2004 Oberlandesgericht Koblenz (vrchní zemský soud v Koblenzi) rozhodující o předběžném opatření toto rozhodnutí potvrdil.
- 15 Jelikož Landgericht Koblenz byl předložen spor ve věci samé a zabýval se souladem zákazu stanoveného zákonem na ochranu nezletilých s ustanoveními jak článku 28 ES, tak směrnice 2000/31, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„[1] Brání zásada volného pohybu zboží ve smyslu článku 28 ES německému právnímu předpisu, který zakazuje zásilkový prodej nosičů s videozáznamy (DVD, videokazet), které nemají žádné označení o tom, že byly podrobeny německé kontrole týkající se ochrany nezletilých?

[2] Zejména: [p]ředstavuje zákaz zásilkového prodeje těchto nosičů s videozáznamy opatření s rovnocenným účinkem ve smyslu článku 28 ES?

[3] V případě kladné odpovědi: [j]e podobný zákaz rovněž odůvodněný s ohledem na článek 30 ES a s přihlédnutím ke směrnici [2000/31] také v případě, že nosič s videozáznamem byl podroben kontrole týkající se ochrany nezletilých jiným členským státem [...] a toto je na něm uvedeno, anebo podobná kontrola ze strany jiného členského státu [...] představuje méně omezující prostředek ve smyslu tohoto ustanovení?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 16 Svými otázkami, které je třeba zkoumat společně, se předkládající soud táže, zda zásada volného pohybu zboží ve smyslu článků 28 ES až 30 ES, přičemž článek 30 ES je vykládán případně ve spojení s ustanoveními směrnice 2000/31, brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako ve věci v původním řízení, která zakazuje zásilkový prodej

a převod nosičů s videozáznamy, které nebyly podrobeny kontrole ani klasifikaci pro účely ochrany nezletilých ze strany příslušného vnitrostátního orgánu a které nebyly tímto orgánem opatřeny údajem o věku, od něhož je povoleno se na ně dívat.

- 17 Pokud jde o vnitrostátní právní rámec, do něhož spadá žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, německá vláda tvrdí, že zákaz zásilkového prodeje nosičů s videozáznamy, které nebyly zkontrolovány, není absolutní. Ve skutečnosti je tento druh prodeje v souladu s vnitrostátním právem, pokud je zaručeno, že objednávka byla uskutečněna dospělým a že je účinně zabráněno dodání dotčeného výrobku dětem nebo dospívajícím.
- 18 V tomto kontextu vyvstává otázka definice pojmu zásilkového prodeje ve vnitrostátním právním řádu. Ze spisu totiž vyplývá, že tento pojem je definován v § 1 odst. 4 zákona na ochranu nezletilých jako „každý úplatný úkon uskutečněný prostřednictvím objednávky a dodání zboží poštou nebo elektronicky, aniž by došlo k osobnímu kontaktu mezi dodavatelem a kupujícím nebo aniž by bylo zaručeno, prostřednictvím technických nebo jiných opatření, že zásilka nebude dodána dětem nebo dospívajícím“.
- 19 Soudnímu dvoru nicméně nepřísluší, aby se v rámci řízení o předběžné otázce vyjadřoval k výkladu vnitrostátních ustanovení, ani aby posuzoval, zda jejich výklad, který poskytuje předkládající soud, je správný (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 3. října 2000, *Corsten*, C-58/98, Recueil, s. I-7919, bod 24). Soudnímu dvoru totiž přísluší, aby vzal v rámci rozdělení pravomocí mezi soudy Společenství a vnitrostátními soudy v úvahu takový skutkový a legislativní kontext, do něhož jsou předběžné otázky zasaženy, jaký vyplývá z předkládacího rozhodnutí (viz rozsudky ze dne 25. října 2001, *Ambulanz Glöckner*, C-475/99, Recueil, s. I-8089, bod 10; ze dne 2. června 2005, *Dörr a Ünal*, C-136/03, Sb. rozh. s. I-4759, bod 46, jakož i ze dne 22. června 2006, *Conseil général de la Vienne*, C-419/04, Sb. rozh. s. I-5645, bod 24).

- 20 Za těchto podmínek je na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce třeba odpovědět vycházející z předpokladu, o který se opírá předkládající soud, podle něhož právní úprava dotčená v původním řízení zakazuje veškerý zásilkový prodej nosičů s videozáznamy, které nebyly podrobeny kontrole ani klasifikaci pro účely ochrany nezletilých ze strany příslušného vnitrostátního orgánu a nebyly tímto orgánem opatřeny údajem o věku, od něhož je povoleno se na ně dívat.
- 21 Krom toho je třeba uvést, že se s ohledem na skutečnosti obsažené ve spise jeví, že právní úprava dotčená ve věci v původním řízení se použije nejen na dodavatele usazené na území Spolkové republiky Německo, ale rovněž na ty, jejichž sídlo se nachází v jiných členských státech.
- 22 Pokud jde o ustanovení práva Společenství použitelná za takových okolností jako ve sporu v původním řízení, je třeba konstatovat, že některé aspekty týkající se zásilkového prodeje nosičů s videozáznamy mohou spadat do působnosti směrnice 2000/31. Jak však vyplývá z čl. 2 písm. h) bodu ii) této směrnice, tato neupravuje požadavky na zboží jako takové. Totéž platí, pokud jde o směrnici 97/7/ES.
- 23 Jelikož vnitrostátní pravidla týkající se ochrany nezletilých při zásilkovém prodeji zboží nebyla předmětem harmonizace na úrovni Společenství, je třeba posoudit právní úpravu dotčenou ve věci v původním řízení ve vztahu ke článkům 28 ES a 30 ES.

K existenci omezení volného pohybu zboží

- ²⁴ Avides Media, vláda Spojeného království a Komise Evropských společenství mají za to, že právní úprava dotčená v původním řízení představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením, které je v zásadě zakázáno článkem 28 ES. Podle vlády Spojeného království a Komise Evropských společenství je však uvedený režim odůvodněn z důvodů týkajících se ochrany nezletilých.
- ²⁵ Dynamic Medien, německá vláda a Irsko tvrdí, že právní úprava dotčená v původním řízení se týká způsobu prodeje ve smyslu rozsudku ze dne 24. listopadu 1993, Keck a Mithouard (C-267/91 a C-268/91, Recueil, s. I-6097). Jelikož se použije bez rozdílu na vnitrostátní výrobky i na dovážené výrobky a jelikož ovlivňuje právně i fakticky stejným způsobem uvádění na trh obou těchto typů výrobků, nevztahuje se na ni zákaz stanovený v článku 28 ES.
- ²⁶ Podle ustálené judikatury je třeba veškerou obchodní právní úpravu členských států, která by mohla ať přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně narušit obchod uvnitř Společenství, považovat za opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením, a z tohoto důvodu je článkem 28 ES zakázána (viz zejména rozsudky ze dne 11. července 1974, Dassonville, 8/74, Recueil, s. 837, bod 5; ze dne 19. června 2003, Komise v. Itálie, C-420/01, Recueil, s. I-6445, bod 25, a ze dne 8. listopadu 2007, Ludwigs-Apotheke, C-143/06, Sb. rozh. s. I-9623, bod 25).
- ²⁷ Ačkoliv cílem opatření není upravovat obchod se zbožím mezi členskými státy, rozhodný je jeho účinek, ať skutečný, nebo potenciální, na obchod uvnitř Společenství. Podle tohoto kritéria představují opatření s rovnocenným účinkem překážky volnému pohybu zboží vyplývající, při nedostatku harmonizace vnitrostátních právních předpisů, z použití pravidel týkajících se podmínek, které musí toto zboží

splňovat (podmínek týkajících se jejich názvu, tvaru, rozměrů, váhy, složení, prezentace, označování, obalu) na zboží pocházející z jiných členských států, kde je legálně vyráběno a uváděno na trh, i když se tato pravidla použijí bez rozdílu na všechny výrobky, pokud toto použití nelze odůvodnit cílem obecného zájmu způsobilým převážit nad požadavky volného pohybu zboží (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 20. února 1979, ReweZentral, zvaný „Cassis de Dijon“, 120/78, Recueil, s. 649, body 6, 14 a 15; ze dne 26. června 1997, Familiapress, C-368/95, Recueil, s. I-3689, bod 8, jakož i ze dne 11. prosince 2003, Deutscher Apothekerverband, C-322/01, Recueil, s. I-14887, bod 67).

28 Ve své judikatuře Soudní dvůr rovněž kvalifikoval jako opatření s rovnocenným účinkem zakázaná článkem 28 ES vnitrostátní právní předpisy, které podrobují výrobek legálně vyráběný a uváděný na trh v jiném členském státě dodatečným kontrolám, s výhradou výjimek stanovených nebo připuštěných právem Společenství (viz zejména rozsudky ze dne 22. ledna 2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, Recueil, s. I-607, body 36 a 37, jakož i ze dne 8. května 2003, ATRAL, C-14/02, Recueil, s. I-4431, bod 65).

29 Naproti tomu skutečnost, že se na výrobky z jiných členských států použijí vnitrostátní právní předpisy, které omezují či zakazují některé způsoby prodeje a které jsou použitelné na všechny dotčené subjekty provozující svou činnost na vnitrostátním území a postihují stejným způsobem, právně i fakticky, uvádění tuzemských i zahraničních výrobků pocházejících z jiných členských států na trh, nemůže narušovat přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně obchod mezi členskými státy ve smyslu judikatury vzešlé z výše citovaného rozsudku Dassonville (viz zejména výše citovaný rozsudek Keck a Mithouard, bod 16; rozsudky ze dne 15. prosince 1993, Hünermund a další, C-292/92, Recueil, s. I-6787, bod 21, jakož i ze dne 28. září 2006, Ahokainen a Leppik, C-434/04, Sb. rozh. s. I-9171, bod 19). Jsou-li totiž tyto podmínky splněny, použití právních předpisů tohoto druhu na prodej výrobků pocházejících

z jiného členského státu a odpovídajících pravidlům stanoveným tímto členským státem není způsobilé zabránit jejich přístupu na trh nebo jej ztížit více, než tomu je u vnitrostátních výrobků (viz výše citovaný rozsudek Keck a Mithouard, bod 17).

30 Následně Soudní dvůr prohlásil ustanovení týkající se určitých způsobů uvádění na trh za ustanovení upravující způsoby prodeje ve smyslu výše citovaného rozsudku Keck a Mithouard (viz zejména výše citovaný rozsudek Hünermund a další, body 21 a 22; rozsudky ze dne 13. ledna 2000, TK-Heimdienst, C-254/98, Recueil, s. I-151, bod 24, jakož i ze dne 23. února 2006, A-Punkt Schmuckhandel, C-441/04, Sb. rozh. s. I-2093, bod 16).

31 Z bodu 15 rozsudku ze dne 29. června 1995, Komise v. Řecko (C-391/92, Recueil, s. I-1621) vyplývá, že způsob prodeje ve smyslu judikatury citované v bodě 29 tohoto rozsudku představuje právní úprava, která omezuje uvádění výrobků na trh na některých prodejních místech a která má za účinek omezení obchodní volnosti hospodářských subjektů, aniž by se týkala samotných vlastností výrobků, na které se vztahuje. Nezbytnost přizpůsobit dotčené výrobky pravidlům platným v členském státě, kde jsou uváděny na trh, tak vylučuje, že by se jednalo o takový způsob prodeje (viz výše citovaný rozsudek Canal Satélite Digital, bod 30). Tak je tomu zejména, pokud jde o nezbytnost upravit etiketu dovážených výrobků (viz zejména rozsudky ze dne 3. června 1999, Colim, C-33/97, Recueil, s. I-3175, bod 37, jakož i ze dne 18. září 2003, Morellato, C-416/00, Recueil, s. I-9343, body 29 a 30).

32 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení nepředstavuje způsob prodeje ve smyslu judikatury vzešlé z výše citovaného rozsudku Keck a Mithouard.

- 33 Uvedená právní úprava totiž nezakazuje zásilkový prodej nosičů s videozáznamy. Stanoví, že aby bylo tyto nosiče s videozáznamy možno uvádět na trh tímto způsobem, musí být podrobeny vnitrostátnímu postupu kontroly a klasifikace pro účely ochrany nezletilých a to nezávisle na otázce, zda byl obdobný postup již proveden v členském státě vývozu uvedených nosičů s videozáznamy. Krom toho tato právní úprava stanoví podmínku, kterou nosiče s videozáznamy musejí splňovat, a sice podmínku týkající se jejich označení.
- 34 Je nutno konstatovat, že taková právní úprava může učinit dovoz nosičů s videozáznamy pocházejících z jiných členských států než ze Spolkové republiky Německo složitějším a nákladnějším, takže je způsobilá některé subjekty odradit od uvádění těchto nosičů s videozáznamy na trh v posledně uvedeném členském státě.
- 35 Z předcházejícího vyplývá, že právní úprava dotčená v původním řízení představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením ve smyslu článku 28 ES, které je v zásadě neslučitelné s povinnostmi vyplývajícími z tohoto článku, ledaže by je bylo možno objektivně odůvodnit.

K případnému odůvodnění předmětné právní úpravy

- 36 Vláda Spojeného království a Komise mají za to, že právní úprava dotčená v původním řízení je odůvodněná vzhledem k tomu, že směřuje k ochraně nezletilých. Tento cíl souvisí zejména s veřejnou mravností a s veřejným pořádkem, tedy odůvodněními, která článek 30 ES uznává. Krom toho směrnice 97/7 a 2000/31 výslovně povolují uložení omezení v obecném zájmu.

37 Dynamic Medien, německá vláda a Irsko se připojují k tomuto stanovisku v případě, že bude prokázáno, že uvedená právní úprava podléhá zákazu stanovenému v článku 28 ES. Německá vláda tvrdí, že tato právní úprava sleduje cíle veřejného pořádku a umožňuje zajistit, aby mládež mohla rozvinout svůj smysl pro osobní odpovědnost a svou sociální přizpůsobivost. Krom toho je ochrana nezletilých cílem, který má úzký vztah k záruce dodržování lidské důstojnosti. Irsko se rovněž odvolává na kategorický požadavek ochrany spotřebitele uznáný výše citovaným rozsudkem Cassis de Dijon.

38 Avides Media má za to, že právní úprava dotčená v původním řízení je nepřiměřená v rozsahu, ve kterém zapříčiňuje systematický zákaz zásilkového prodeje nosičů s videozáznamy neopatřených označením stanoveným touto právní úpravou, a to nezávisle na tom, zda dotčené nosiče s videozáznamy byly, nebo nebyly podrobeny kontrole pro účely ochrany nezletilých v jiném členském státě. Německé právo neupravuje ani zjednodušený postup v případě, že k takové kontrole skutečně došlo.

39 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ochrana práv dítěte je uznána různými mezinárodně právními instrumenty, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily, jakými jsou Mezinárodní pakt o občanských a politických právech přijatý Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 19. prosince 1966, který vstoupil v platnost dne 23. března 1976, a Úmluva o právech dítěte přijatá uvedeným Shromážděním dne 20. listopadu 1989, která vstoupila v platnost dne 2. září 1990. Soudní dvůr již měl příležitost připomenout, že tyto mezinárodně právní instrumenty patří k instrumentům týkajícím se ochrany lidských práv, jež zohledňuje při uplatňování obecných zásad práva Společenství (viz zejména rozsudek ze dne 27. června 2006, Parlament v. Rada, C-540/03, Sb. rozh. s. I-5769, bod 37).

40 V tomto kontextu je třeba uvést, že na základě článku 17 Úmluvy o právech dítěte státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají důležitou funkci hromadných sdělovacích prostředků a zabezpečují dítěti přístup k informacím a materiálům

z různých národních a mezinárodních zdrojů, zejména takovým, které jsou zaměřeny na rozvoj sociálního, duchovního a mravního blaha dítěte a také jeho tělesného a duševního zdraví. Tentýž článek v písm. e) upřesňuje, že uvedené státy povzbuzují tvorbu odpovídajících zásad ochrany dítěte před informacemi a materiály škodlivými pro jeho blaho.

41 Ochrana dítěte je rovněž zakotvena v instrumentech vypracovaných v rámci Evropské unie, jako je Listina základních práv Evropské unie vyhlášená dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1), jejíž čl. 24 odst. 1 stanoví, že děti mají právo na ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho (viz v tomto smyslu výše citovaný rozsudek Parlament v. Rada, bod 58). Krom toho právo členských států přijmout opatření nezbytná z důvodů týkajících se ochrany nezletilých je uznáno některými instrumenty práva Společenství, jako je směrnice 2000/31.

42 Ačkoliv ochrana dítěte představuje legitimní zájem, který může v zásadě odůvodnit omezení takové základní svobody zaručené Smlouvou o ES, jakou je volný pohyb zboží (viz obdobně rozsudek ze dne 12. června 2003, Schmidberger, C-112/00, Recueil, s. I-5659, bod 74), nic to nemění tom, že taková omezení mohou být odůvodněna pouze tehdy, pokud jsou způsobilá zaručit uskutečnění sledovaného cíle a nepřekračují meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 14. října 2004, Omega, C-36/02, Sb. rozh. s. I-9609, bod 36, jakož i ze dne 11. prosince 2007, International Transport Workers' Federation a Finnish Seamen's Union, C-438/05, Sb. rozh. s. I-10779, bod 75).

43 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení směřuje k ochraně dítěte před informacemi a materiály škodlivými pro jeho blaho.

- 44 V tomto ohledu je třeba uvést, že není nezbytné, aby omezující opatření nařízená orgány jednoho členského státu na ochranu práv dětí, uvedená v bodech 39 až 42 tohoto rozsudku, odpovídala pojetí sdílenému všemi členskými státy, pokud jde o úroveň a způsoby této ochrany (viz obdobně výše citovaný rozsudek Omega, bod 37). Jelikož se toto pojetí může mezi členskými státy lišit zejména podle morálních či kulturních ohledů, je členskými státy nepochybně třeba přiznat prostor pro uvážení.
- 45 Ačkoliv je pravdou, že členskými státy přísluší – při neexistenci harmonizace v právu Společenství – posoudit úroveň, na které zamýšlejí zajistit ochranu dotčeného zájmu, nic to nemění na tom, že při výkonu této posuzovací pravomoci musí být dodrženy povinnosti vyplývající z práva Společenství.
- 46 Jelikož právní úprava dotčená ve věci v původním řízení odpovídá úrovni ochrany dítěte, kterou německý zákonodárce zamýšlel zajistit na území Spolkové republiky Německo, je ještě třeba, aby prostředky, kterými ji provádí, byly způsobilé zaručit uskutečnění tohoto cíle a aby nepřekračovaly meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné.
- 47 Není vůbec pochyb, že zákaz zásilkového prodeje a převodu nosičů s videozáznamy, které nebyly podrobeny kontrole ani klasifikaci pro účely ochrany nezletilých ze strany příslušného vnitrostátního orgánu a které nebyly tímto orgánem opatřeny údajem o věku, od něhož je povoleno se na ně dívat, představuje opatření způsobilé chránit dítě před informacemi a materiály škodlivými pro jeho blaho.

48 Pokud jde o věcnou působnost dotčeného zákazu, je třeba uvést, že zákon na ochranu nezletilých nebrání všem formám uvádění nosičů s videozáznamy, které nebyly zkontrolovány, na trh. Z překládacího rozhodnutí totiž vyplývá, že je dovoleno dovážet a prodávat tyto nosiče s videozáznamy dospělým prostřednictvím způsobů distribuce, které předpokládají osobní kontakt mezi dodavatelem a kupujícím a takto umožňují dbát na to, aby k těmto nosičům s videozáznamy neměly přístup děti. S přihlédnutím k těmto skutečnostem se jeví, že právní úprava dotčená v původním řízení nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle sledovaného dotčeným členským státem.

49 Pokud jde o postup kontroly zavedený vnitrostátním zákonodárcem za účelem ochrany dítěte před informacemi a materiály, které škodí jeho blahu, pouhá okolnost, že si členský stát zvolil způsoby ochrany odlišné od těch, které byly přijaty jiným členským státem, nemůže mít vliv na posouzení proporcionality vnitrostátních ustanovení přijatých v této oblasti. Tato musejí být posuzována pouze s ohledem na dotčený cíl a na úroveň ochrany, kterou dotčený členský stát zamýšlí zajistit (viz obdobně rozsudky ze dne 21. září 1999, *Läärä a další*, C-124/97, Recueil, s. I-6067, bod 36, a *Omega*, citovaný výše, bod 38).

50 Takový postup kontroly však musí být snadno přístupný, musí být možno jej dokončit v přiměřených lhůtách a pokud dojde k zamítnutí, zamítavé rozhodnutí musí být možno předložit k soudnímu přezkumu (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 16. července 1992, *Komise v. Francie*, C-344/90, Recueil, s. I-4719, bod 9, jakož i ze dne 5. února 2004, *Greenham a Abel*, C-95/01, Recueil, s. I-1333, bod 35).

51 V projednávaném případě se zdá, že z úvah předložených německou vládou před Soudním dvorem vyplývá, že postup kontroly, klasifikace a označování nosičů s videozáznamy zavedený právní úpravou dotčenou v původním řízení splňuje

podmínky uvedené v předcházejícím bodě. Předkládajícímu soudu, kterému byla věc předložena a který musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, nicméně přísluší ověřit, zda tomu tak je.

52 S přihlédnutím ke všem předcházejícím úvahám je třeba na předložené otázky odpovědět, že článek 28 ES nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako ve věci v původním řízení, která zakazuje zásilkový prodej a převod nosičů s videozáznamy, které nebyly podrobeny kontrole ani klasifikaci pro účely ochrany nezletilých ze strany příslušného vnitrostátního orgánu a které nebyly tímto orgánem opatřeny údajem o věku, od něhož je povoleno se na ně dívat, ledaže by se ukázalo, že postup kontroly, klasifikace a označování nosičů s videozáznamy stanovený touto právní úpravou není snadno dostupný nebo není možno jej dokončit v přiměřených lhůtách anebo že zamítavé rozhodnutí nemůže být předmětem soudního přezkumu.

K nákladům řízení

53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 28 ES nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako ve věci v původním řízení, která zakazuje zásilkový prodej a převod nosičů s videozáznamy, které nebyly podrobeny kontrole ani klasifikaci pro účely ochrany nezletilých ze strany vyššího regionálního orgánu nebo vnitrostátní dobrovolné samoregulační instituce a které nebyly tímto orgánem nebo institucí opatřeny údajem o věku, od něhož je povoleno se na ně dívat, ledaže by se ukázalo, že postup kontroly, klasifikace a označování nosičů s videozáznamy stanovený touto právní úpravou není snadno dostupný nebo není možno jej dokončit v přiměřených lhůtách anebo že zamítavé rozhodnutí nemůže být předmětem soudního přezkumu.

Podpisy.